

ПРОТОКОЛ

№ 530

гр. Пазарджик, 02.11.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
Сложи за разглеждане докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно
гражданско дело № 20225200500548 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 10:45 часа се явиха:

Жалбоподателят Н. Н. А. се явява лично и с назначения му особен
представител адвокат В. И. Н..

За ответника Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" се явява
юрисконсулт Р. Т. Р., надлежно упълномощен. Представя пълномощно от
05.11.2020 г.

Адв. Н. – Да се даде ход на делото.

Юрк. Р. – Да се даде ход на делото.

Жалб. А. – Аз имам искане. Не давам ход на делото. Искам да ми се
свалят помощните средства, както правят всички останали съдилища – в СГС,
Административен съд - София град, Административен съд – Пазарджик.
Коланът ми е свален в момента на ръцете - белезниците. Искам да ми се
свали коланът от кръста и белезниците от краката. Това ми е правото. Аз съм
навързан, дискомфорт, тормозен съм от съда, унижен, изтезаван. Аз съм в
качеството на ищец, титуляр съм като участник. Искам да ми се свалят.

Съдът след съвещание намира, че по делото не съществува процесуална
пречка по даване ход на делото. Страните са редовно призовани. Явяват се и

съответно техните представители. Спазен е едноседмичен срок за призоваване на страните, съгласно разпоредбите на ГПК. Изложеното възражение от лишения от свобода жалбоподател Н. Н. А. няма отношение към даване ход на делото. Същият изтърпява наказание доживотен затвор със влязла по надлежния ред осъдителна присъда. Същият, предвид особеното си положение, е конвоиран до съдебната зала по правилата, предвидени в конвойната служба, които са спазени, поради което съдът не намира основание, че се налага тяхното изменение и промяна в съдебната зала, дотолкова доколкото за нуждите на настоящия исков процес пред въззивната инстанция, на страната ѝ е гарантирано правото свободно да говори, да се изразява, да ползва писмени и гласни доказателства и да прави искания в съответствие със закона, за реализирането на които права е достатъчно, с оглед сигурността, на лицето да бъдат свалени само и единствено белезниците от двете му ръце. Останалите помощни средства не пречат по никакъв начин да реализира процесуалните си права, предвидени в закона.

Предвид изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Н. А. да не се дава ход на делото по съображенията, изложени в молбата му до съда.

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл.268 ал.1 от ГПК, ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО:

С решение на Пазарджишки районен съд №618 от 02.06.2022г. постановено по гр.д.№20225220100142 по описа на съда за 2022г., са отхвърлени исковите по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗДискр, предявени от ищеца Н. Н. А., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в Затвора - гр.Пазарджик, против ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул. „Ген. Н. Столетов“ №21, за установяване, че в периода 14.04.2014г.-18.09.2020г. администрацията на затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника, е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.София, гр.Стара Загора, гр.Ловеч и гр.Бобов дол, тъй като за разлика от тях, на него не му е разрешено да ползва устройства за възпроизвеждане на аудиофайлове в MP3 формат /MP3 player/ и файлове в MP4 формат, устройства за съхраняване на информация в електронна форма - 2 бр. флаш памет с музика и филми, както и слушалки без

микрофон, което нарушение е основано на признака лично положение, както и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения. Със същото решение е осъден ищеца Н. Н. А. с ЕГН ***** да заплати на ответника ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София сумата от 80лв. - юрисконсултско възнаграждение.

С определение №1690 от 16.08.2022г. постановено по гр.д. №20225220100142 по описа на съда за 2022г. е оставена без уважение молбата на ищеца Н. Н. А. с ЕГН ***** /в момента с адрес: Затвора - Пазарджик/ и на неговия повереник адв. В. Н. от АК - Пазарджик за изменение на решение №618 от 02.06.2022 г. по гр. д. № 142/2022г. на Районен съд-гр.Пазарджик в частта за разноските.

Решението се обжалва изцяло с въззивна жалба подадена от ищеца Н. Н. Азис, изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора в гр.Пазарджик чрез адв. В. Н. от АК-Пазарджик, с вх.№13044 от 23.06.2022г. с доводи като неправилно, необосновано и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Оспорват се мотивите на първоинстанционния съд като неправилни и несъответни на закона. Твърди се, че правилата и списъкът утвърден от зам.-министъра на правосъдието за разрешените лични вещи в затворите, поправителните домове, затворническите общежития и арестите е приложим еднакво за всички затвори в държавата, списъкът с личните вещи е еднакъв както за лишените от свобода с по-леки присъди, така и за лишените от свобода с по-тежки присъди; че личното положение на жалбоподателя е сходно с положението на лицата лишени от свобода и спрямо тях следва да се прилагат еднакви правила когато са поискали да притежават вещи, утвърдени в списък на министъра на правосъдието. Поддържа, че независимо от различните условия на живот в отделните затвори, всеки от тях е длъжен да прилага еднакво заповедта на зам.министъра за разрешените лични вещи в затворите и другите домове, общежития, и арести, съгласно чл.5 ал.2 и чл.7 т.1,б.„а“ от ППЗИНЗС. Повтарят се фактите изложени в исковата молба относно исканията на ищеца да му бъдат предоставени за ползване 2 флашки памет-една с музика и една с филми както и слушалки МП 4 и е посочил причината за това-за да ги свърже към радиото защото притеснявал другите с високо ниво на звука и че е бил дискриминиран поради непредставяне от ръководството на затвора да ползва MP3 плеър със слот за SD карта памет. Твърди се още, че с

оглед на събраните по делото доказателства, на лишените от свобода е позволено да ползват портативен радиоприемник и аудиоплеър без записващо устройство, и само със слушалки с жица, с батерии и адаптор за зареждане от електрическата мрежа; че същите могат да работят и да възпроизвеждат единствено аудиокасети и CD дискове, във фабрична опаковка с налична марка на производителя; допускани са електронни игри 30/30ст. Които не поддържат безжична връзка. Коментира се писмо на Затвора гр.Стара Загора,че лишените от свобода в този затвор могат да получават плейъри възпроизвеждащи MP3 формат и че според началника на затвора не съществуват нормативни ограничения относно формата на възпроизвежданите аудиофайлове, включително и за MP 3формат. Навежда се извода, че неоснователно е отказано от ръководството на затвора Пазарджик получаването на MP3 флашпамет с музика, че по отношение на флашпамет с музика и аудиоплейър с четец MP3 няма нормативно ограничение когато са във фабрична опаковка и да имат марка на производителя при ограничение само за записващото устройство в MP3 формат и за четци на MP3 видеоформат и видеоносител в MP3 формат.Предвид отказа на ръководството на Затвора гр.Пазарджик по молбата от 12.07.2017г. ищецът счита, че е дискриминиран спрямо другите лишени от свобода в затворите в Р България след като му е отказано да получи MP3 флашпамет с музика,като се признава, че флашпамет с филми е недопустима според правилата и списъкът утвърден от зам-министъра на правосъдието.Поддържа, че с втората молба от 25.07.2017г. ищецът е дискриминиран по същия начин защото му е отказано да ползва слушалки МП4 според същия списък и че той имал право да получи само слушалки с жица, като това обстоятелство не му е било обяснено в отказа. Навежда се извода, че ищецът е жертва на дискриминация по определен признак-лично положение, като е налице неравно третиране на ищеца с оглед личното му качество предвид наложеното му наказание доживотен затвор в сравнение с останалите лишени от свобода за периода 14.04.2014г.до 18.09.2020г. Като съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила се сочи отказ на исковия съд да събере поискани писмени доказателства по въпроса дали лишените от свобода с доживотни присъди ползват същите вещи, които са цитирани в исковата молба, флашки памет, слушалки МП4, MP3 плеър със спот за SD карта памет.Счита, че неоснователно е отказано

събиране на писмени доказателства за конкретни лица лишени от свобода, ползващи вещите цитирани в исковата молба. доказателствата подробно са описани във въззивната жалба. Оспорва се размера на разносните присъдени за юрисконсулт в размер на 80лв.

Постъпила е и втора въззивна жалба срещу същото решение подадена лично от жалбоподателя лишеният от свобода Н. Н. А., с вх.№13206 от 27.06.2022г. Твърди се, че постановеното решение е неправилно, необосновано, незаконосъобразно, постановено е в нарушение на Конституцията на РБ, ХОПЕС и материалния закон.Оспорват се мотивите на съда, че за изследване на въпроса дали е налице дискриминационно отношение спрямо ищеца, трябва да се направи сравнение на неговото лишено положение само и единствено с лица, осъдени на доживотен затвор в затвора Пазарджик,настанени в зоната с повишена сигурност и охрана в затвора,което според жалбоподателя е в нарушение на нормата на чл.6 ал.2 от Конституцията на РБ прогласяваща равенство на всички граждани пред закона, и недопускане на никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност,етническа принадлежност,пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние. Цитира се и чл.1 ал.1 и ал.2 от КРБ относно държавното управление на страната и недопускане на автономни териториални образувания,териториална цялост. Цитират се и нормата на чл.4 ал.1, чл.5 ал.1, ал.2 и 4 от Конституцията и че нейните разпоредби имат непосредствено действие, както и кои международни актове са част от вътрешното право на страната и примата им над националното право. Твърди се, че ГДИН осъществява прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, както и методическо ръководство и контрол относно спазването на правата и задълженията на лишените от свобода, колко пъти да се проверяват на лишените от свобода техниката и кои техники се разрешават за ползване.Счита, че в тази връзка ГДИН-София и ГД на ГДИН следвало да издадат методики и указания с които да въведат общи стандарти по отношение изтърпяването на наказанията и осъществяват контрол за тяхното спазване, като се прилагат по отношение на всички затворнически общежития и затвори; че липсата на такива методики води до поставянето на жалбоподателя в по-неблагоприятно положение в сравнение с лицата изтърпяващи наказание

доживотен затвор в затворите в Стара Загора, София, Враца, Бобов дол, Ловеч, Пловдив, Плевен, Варна и други. Твърди, че според съдебната практика както и в ЗЗДискр. е прието, че липсата на правила които да изравняват положението на различни лица или групи се смята за форма на непряка дискриминация. Счита, че неоснователно съдът е отказал събирането на поискани от ищеца доказателства, като моли същите да бъдат събрани от въззивната инстанция, като относими към предмета и периода на спора. Счита, че първоинстанционният съд е постановил незаконното решение доколкото е постановил акта си без да е събрал всички относими доказателства. Моли да се отмени обжалваното решение и се уважат предявените искове срещу ГДИНМП за приемане на установено по отношение на ответника за осъществена спрямо ищеца пряка и непряка дискриминация и неравноправно третиране по лично положение в сравнение с други осъдени на доживотен затвор в местата за лишаване от свобода относно ползването на техника и да преустанови нарушението. Моли и да се отмени присъденото юрисконсултско възнаграждение в полза на ГДИНМП в размер на 80 лв като противоречащо на чл. 80 от ГПК, поради непредставяне на списък с разноските. Направени са същите доказателствени искания по реда на основание чл. 266 ал. 3 от ГПК отказани за бъдат събрани от първоинстанционния съд.

Постъпила е частна жалба от Н. Н. А. с вх. № 17616 от 02.09.2022 г. против определение № 1690 от 16.08.2022 г. постановено по реда на чл. 248 от ГПК с които моли да се отмени присъденото в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение. Твърди, че определението е неправилно и незаконосъобразно защото възнаграждението е присъдено в нарушение на чл. 80 от ГПК тъй като липсва списък на разноските както изисква законодателя, както и да се представи платежен документ за заплатено юрисконсултско възнаграждение - цитира т. 2 от ТР № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС - цитира и решение на СЕС - т. 59 от решението по делото на Станков срещу България и че съдебните разноски за отговорността на държавата да бъдат под специален режим за да се гарантира ефективен на заинтересованите достъп до процедурата. Моли да се отмени определението и се остави без уважение искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Частна жалба е постъпила и от назначения на жалбоподателя Н. Азис

особен представител адв. В. Н. с вх.№17697 от 05.09.2022г. подадена срещу същото определение на РС-Пазарджик №1690 от 16.08.2022г. постановено по гр.д.№142/2022г. постановено по реда на чл.248 ал.1 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата на ищеца Азис за изменение на решението №618 от 02.06.2022г. по гр.д.№142/2022г. в частта за разносните.Оспорват се изводите на съда за липса на задължение за ответника да представя списък по чл.80 от ГПК като юрисконсултско възнаграждение, доколкото това не представлява предварително направен разход за който страната може да представи писмени доказателства и опише в списък.Твърди се, че в производството по 3ЗДискр. не може да се присъждат суми за сторени разноси за процесуално представителство на страната, в чиято полза е решен спора като се сочи съдебна практика-решение на ВКС №871 от 20.01.2011г. по гр.д.№1`452/2009г. IV г.о. според което по този закон държавни такси не се събират и разносните са за сметка на бюджета на съда, поради което разноси за страна не се присъждат. Моли да се отмени определението като неправилно и се уважи искането на ищеца по оспорването на разносните в производството.

Постъпили са отговори от насрещната страна ГДИНМП на подадените въззивни и въззивни частни жалби, като се акцентира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно и не страда от пороците посочени в жалбата,че е издадена заповед от министъра на правосъдието от 2018г. утвърждаваща списък на разрешените лични вещи и предмети, които лишения от свобода могат да получават, като в заповедта няма записано допускането на MP3-плеъри, а само радиоприемник и аудиоплеър без записващо устройство, аудиокасети и музикални CD /компакт дискове/ плюс електронни игри без видеоформати и безжична комуникация. В отговора подробно се посочва какво представляват отделните вещи с подобен произход, и каква информация могат да предоставят на лишения от свобода, коментира се и причината за ограничаване на видеовъзпроизвеждането и видеоформатите в затворите, доколкото чрез тях се внасят, гледат и прехвърлят видеофайлове с различни видове порно файлове, забранено съгласно чл.97 т.7 от ЗИНЗС. Счита, че правилно първоинстанционния съд е приел факта, че затворническата администрация при затвора Пазарджик не разполага с възможност да преценява какви вещи могат да притежават лицата, като в случая стриктно е спазена процесната заповед, издадена от

министъра на правосъдието №ЛС-04-642 от 28.11.2018г., с което се утвърждава списък на разрешените лични вещи и предмети, които лишените от свобода могат да получават, да ползват и държат при себе си, което не представлява виновно поведение от страна на администрацията. Освен това не били открити молби от ищеца до началника на затвора за получаване на MP3-плеър за периода 14.04.2014г. до 18.09.2020г. и че е получил отказ за получаване на 2бр флашпамет и слушалки за MP4-видеоплеър тъй като исканите вещи не са включени в списъка на разрешените вещи и предмети съгласно посочената заповед на министъра. Счита, че в случая не е имало предявена претенция от лишения от свобода А. за да се влезе в хипотезата на изричен отказ от страна на администрацията на затвора Пазарджик. Поддържа, че началникът на затвора Пазарджик не може да влияе върху личното положение на лишените от свобода извън затвора Пазарджик поради което тези лица не са в сравними сходни обстоятелства спрямо лишеният от свобода Азис по отношение правилата в затвора Пазарджик както и че наличието на сравними сходни обстоятелства следва да се преценява конкретното лично положение на ищеца, тоест лицата, с които той се сравнява следва да бъдат в идентично положение и че в подобно идентично или сходно положение с ищеца по отношение на личното си положение определено от актовете на управление на затвора Пазарджик са само лицата, намиращи се под юрисдикцията на началника на този затвор, но не и лицата които изтърпяват наказание в друг затвор. Моли да се потвърди обжалваното решение поради липса на наличие на пряка или непряка форма на дискриминация.

Оспорва се от ГДИН и частната жалба на ищеца Н. Азис подадена против определението за разноски постановено по чл.248 от ГПК като се поддържа, че юрисконсулското възнаграждение се присъжда в размер определен от съда съгласно чл.78 ал.8 от ГПК в полза на юридически лица, че същото не представлява предварително направен разход, за който ГДИНМП да представи писмени доказателства и да ги опише в списък по чл.80 от ГПК тъй като не би могло отнапред страната да знае какъв ще е размера на възнаграждението преди той да бъде определен с решение по делото. Счита, че правилно съдът е присъдил възнаграждение за юрисконсулт за ГДИН предвид разходите които се правят от страната. Моли да се потвърди определение №1690 от 16.08.2022г..

Отговор от ГПИН МП е постъпил и на частната жалба подадени срещу определението за разноси и от пълномощника на ищеца Н. Азис, адв. В. Н.. Счита, че обжалваното определение е правилно, присъждането на разноси за юрисконсулт е следствие от изхода на делото пред първата инстанция, дължат се на ответника по отхвърлените иски и че тяхното присъждане е в съответствие и с чл.75 ал.2 от ЗЗДискр., който не предвижда изключение от общия принцип за възстановяване на сумите, с които имуществото на ответника е намаляло поради неоснователност на претенциите на ищеца и че разходите на страната, в чиято полза е разрешен спора не може да останат за нейна сметка само защото е имала процесуалното положение на ответник, нито ѝ се възстановяват от държавата. Моли да се потвърди определението за разноси по чл.248 от ГПК.

Няма направени доказателствени искания от въззиваемия ГДИНМП-гр.София по реда на чл.266 от ГПК пред въззивната инстанция.

Адв. Н. – Поддържа всички жалби. Поддържам си личната жалба, както и жалбата на жалбоподателя А. и доказателствените искания, които са направени с въззивната жалба моля да ги допуснете за събиране, тъй като считаме, че са нарушени съдопроизводствените правила от първоинстанционния съд.

Жалб. А. – Поддържам моите жалби и неговите жалби. Искам да представя това, в кориците на делото да го има. Решение на КС. Да се приложи в кориците на делото за тълкуване и решаване правилно на делото. Да го има в кориците на делото. Така или иначе съдът постановява на фона на всичките събрани по делото доказателства. Не е пречка, нали доброволен акт, да се приложи, няма пречка. Вместо на компютъра, на корицата на делото, да е достъпно на всички.

Юрк. Р. – Оспорваме жалбите. Поддържа нашите възражения и становището. Не сочим нови доказателства.

Жалб. А. – След като приключите ще имам друго искане, но това искам да се произнесете за доказателствата, след това.

Съдът след съвещание намира, че ще следва да остави без уважение

направените доказателствени искания във въззивна жалба на жалбоподателя Н. А. и във въззивната жалба, подадена от пълномощника му - адв. Н.. Първоинстанционният съд е отказал да уважи тези доказателствени искания, като е изложил подробни мотиви, които напълно се възприемат от въззивната инстанция. По делото са събрани всички относими и допустими доказателства за изясняване на спора от фактическа страна, като така направените доказателствени искания няма да допринесат за изясняването. Не се налага тяхното събиране, съдът без тях може да постанови съответния си съдебен акт, съобразявайки съдебната практика и материалния закон.

В този смисъл съдът намира, че не е налице допуснато процесуално нарушение от първоинстанционния съд по смисъл на чл. 266, ал. 3 от ГПК, което да даде основание на настоящата инстанция да допусне и събере поисканите доказателствени искания подробно изброени във въззиваната жалба, затова

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направените доказателствени искания от жалбоподателя и от процесуалния му представител.

Решението на КС остава по кориците на делото. Няма необходимост специален акт на съда да бъде приеман, тъй като това е съдебна практика, а не доказателство по смисъла на закона.

Адв. Н. – Имам искане, уважаеми окръжни съдии, моят доверител иска да направи запитване до Съда на ЕС в Люксембург по глава 59 от ГПК. Запитването се прави от съда, но ние имаме право на основание чл. 629, ал. 1 от ГПК да направим такова искане. То е формулирано в молба, която предоставяме на съда. Преюдициално запитване до Съда на СЕС. Въпросите са формулирани в молба. Има нарушена разпоредба, според нас на европейски закон, именно Хартата за основни права на ЕС, в частност чл. 20. Моят доверител твърди и аз го подкрепям, че съгласно този член всички хора равни пред закона. Неяснота по прилагането на чл. 20 Хартата за основни права на ЕС.

Жалб. А.: - Тук от цялото запитване правим искане и адвоката каза донякъде. Искаме да се тълкува личното положение като признак на дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закон за защита от

дискриминация при сравняване на лишението от свобода, при тълкуване само в един и същ затвор, където се изтърпява наказанието се или се прави сравнение с всички затвори в държавата РБ. Имаме налице 12 затвора и аз като гражданин на РБ или като гражданин на ЕС по смисъла на чл. 20 от ХОПЕС си изтърпявам наказание в Затова – гр. Пазарджик и в другите затвори също изтърпяват наказанието си места за лишаване от свобода, както и Пазарджик. Те всички са граждани на България, граждани на ЕС, граждани на други държави по света, дали може да се направи сравнение, а ограниченията на чл. 4, ал. 1 моето лично положение по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закон за защита от дискриминация, тези ограничения дето не се правят с другите затвори, дали е нарушение чл. 20 от ХОПЕС.

Съдът след съвещание намира ,че ще следва да остави без уважение искането за преюдициално запитване. В глава 59 от ГПК изрично е посочена компетентността на националния съд, който може да отправи такива преюдициални запитвания само и единствено, когато тълкуването на разпоредби от правото на ЕС или тълкуването и валидността на акт на органите на ЕС е от значение за правилното решаване на делото и в този случай българският съд прави запитване до Съда на Европейските общности. В депозираната в днешното съдебно заседание молба за преюдициално запитване до съда на ЕС в Люксембург от жалбоподателя Н. Н. А., не се съдържат въпроси, които да са относими към тълкуването на разпоредба от правото на ЕС или тълкуването и валидността на Органите на ЕС. Въпросите, поставени в молбата, касаят по скоро приложението на правото на ЕС в контекста и на българското национално законодателство. В този смисъл молбата не съдържа изискуемите реквизити, които да я определят на такава, имаща характер на преюдициално запитване по тълкуване правото на ЕС.

Предвид изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за отправяне на преюдициално запитване до СЕС по въпросите, поставени в молбата на жалбоподателя в днешното съдебно заседание.

Адв. Н. – Нямам други доказателствени искания. Да се приключи

делото.

Юрк. Р. – Да се приключи делото.

Жалб. А.: - Доказателствените искания ги направихме.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ:

Адв. Н. : - Ув. окр. съдии, моля да отмените решението на РС - Пазарджик, като неправилно и необосновано. Моля да приемете, че спрямо моят доверител е извършен акт на дискриминация от страна на ГДИН на основание чл. 4, ал. 1 от Закон за защита от дискриминация, използвайки неговото лично положение – лишен от свобода, ГДИН е отказала да му предостави поисканите МПЗ плеър със слот СД карта памет, слушалки и флаш памет с музика. Тези предмет считам, че са допустими и могат да бъдат притежавани, съгласно Заповедта на зам. – министъра на Правосъдието. Дискриминацията е извършена в период от 14.04.2014г. до 18.09.2020 г. Моля да осъдите ГДИН на основание чл. 71, ал. 1 и ал. 2 от Закон за защита от дискриминация да преустановят нарушението спрямо доверителя ми. Поддържам и частната жалба. Да се отмени юрисконсултското възнаграждение.

Жалб. А.: - Уважаеми окръжни съдии, поддържам жалбата и казаното от адвоката. Считам, че равноправното третиране е нарушено. Има заповед, която е от Министъра на Правосъдието с разрешените вещи, които имат право да притежават лишените от свобода в местата за лишаване от свобода. В този смисъл считам, че равноправното третиране е нарушено, доколкото не допусна да го установи допълнително от въззивна инстанция доказателства, които да установим повече доказателства. В Затвора- гр. Стара Загора се установи, че има такъв МПЗ със СД карта памет, слот, записващо устройство. Записващо устройство не съм таквал, но със слот карта памет се пускат да се ползват в Стара Загора. В този смисъл съдът да анализира цялата преписка съгласно ТР № 14/1992 г. по к. д. №14/1992 г. по описа на КС на РБ. Конкретно и ясно е тълкувано. Това е направено изрично от първия демократичен Президент Жельо Желев на РБ и КС, текста чл. 6, ал. 2 от КРБ, както и трябвало да бъде тълкуван в държавата РБ, съгласно Върховен закон,

който се счита Конституцията на РБ. В този смисъл, моля съдът да се съобрази, както го е тълкувал, това важи абсолютно задължение за всички органи в държавата РБ, в това число са и съдебните органи. На първо място като т.1 – равенство на всички граждани пред закона по смисъла на чл. 6, ал. 2 от КРБ означава равенство пред всички нормативни актове. Лишените от свобода са граждани на РБ, граждани на ЕС и граждани от други държави по света. Точка 2 – социалните признаци за недопускане ограничение на правата или предоставяне на привилегии са посочени в чл. 6, ал. 2 от КРБ изчерпателно. В това число и личното положение в чл. 6, ал. 2 от КРБ като приложим Върховен закон по отношение на мен. Точка 3 привилегии, основания на посочените в чл. 6, ал. 2 от КРБ, социално признаци, в това число и личното положение, което аз съм го избрал в сравнение с другите лишени от свобода са нарушение на принципа за равенство на всички граждани пред закона. Считам, че заповедта на Министъра на Правосъдието – това е подзаконов нормативен акт се издава съгласно чл. 122 от ЗИНЗС така че спокойно да направим едно тълкуване пред подзаконов нормативен акт, който е постановил Заповед Министъра на Правосъдието съгласно чл. 122 от ЗИНЗС моето лично положение в сравнение с всички останали лишени от свобода. Много е важно в ЗИНЗС изрично е споменато чл. 197, ал. 2 от ЗИНЗС гласи, че доколкото в тази глава не е предвидено друго, при изпълнение на наказанието доживотен затвор и доживотен затвор без замяна се прилагат общите разпоредби в ЗИНЗС. В този смисъл неуредените въпроси в глава 15 от ЗИНЗС се уреждат с нормативните актове с общите правила. Нещо друго е много важно също за сравняване, чл. 240. Съгласно чл. 240 доколкото в тази част не се предвижда друго, разпоредбите относно осъдените на лишаване от свобода се прилагат и по отношение на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража. В част 4 ЗИНЗС, в този смисъл считам, че моето лично положение съгласно ТР № 14/ 1992 г. на КС се прави сравнение с всичките лишени от свобода се изразява на обвиняеми, подсъдими, осъдени на лишени от свобода, осъдени на доживотен затвор с право и без право на замяна съгласно подзаконов нормативен акт, който вече го казах Заповед на Министъра на правосъдието се издава съгласно чл. 122 от ЗИНЗС. В този смисъл съдът да се съобрази. Така или иначе КС е постановил акт, който изрично е направено становище от Върховния съд /ВКС и ВАС/ на РБ. Дал е становище на КС и Председателят

на Народното събрание и Председателят на Министъра на Правосъдието изрично е постановил съдебен акт как трябва да бъде тълкуван текста чл. 6, ал. 2 от КРБ. Това абсолютно важи за всички нас в държавата РБ, които живеят в тази територия. Изрично в КРБ е споменато, че според чл. 4, ал. 1 от КРБ гласи, че РБ правова държава и тя се управлява според КРБ и законите на страната. Според чл. 5, ал. 1, 2 и 4 от КРБ гласи, че Конституцията е Върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат. Разпоредбите на КРБ имат непосредствено действие, международните договори ратифицирани по конституционен ред обнародвани, влезли в сила са част от вътрешното право на страната. Те има предимство пред тези норми. Искам от съда. Моля уважаемия съд, така или иначе КРБ като Върховен закон, нещо друго всички държавни служители, съгласно държавен служител се назначават, полагат клетва, че ще спазват КРБ и законите на страната. Допълнително съдебните органи, така и магистратите в това число са и съдебните органи полагат клетва, че ще търсят пряката и обективна истина на всяко едно производство, съгласно предмета на делото. Така моля да постановите съдебен акт, като се съобразите, както сте подписали клетва. Този клетвен лист е в кадровото видео във ВСС и да може да се спазва и КРБ, и законите в страната. Това важи за абсолютно на всички лица на цялата територия на РБ за спазването им. След като е нарушил се установи пред съда, то подлежи на санкция, което е от съда на съответния нарушител. Това искам да го запишем. Искам да има справедливо решение.

Юрк. Р.: - Ув. окр. съдии, считаме, че претенцията на лишения от свобода Н. А. е неоснователна и остана недоказана. В списъка за разрешени вещи МПЗ плеър никъде не е разрешен. Самият списък е на разрешителен режим, което означава, че всичко, което не е записано в него е забранено да се допуска в Затвора. По отношение на лишения от свобода Н. А. не е допускана никаква форма на пряка или непряка дискриминация. Поради което считаме, че решението на РС е добре обосновано, справедливо и законосъобразно, поради което моля да постановите влизането му в законна сила. На основания чл. 78, ал. 8 от ГПК моля за юрисконсултско възнаграждение по настоящето дело. За всичко останало представям писмени бележки.

Жалб. А. / реплика/ : - Казаното от юрисконсулта, че е разрешителен

режим, което е заповед на Министъра на Правосъдието важи, прилага се абсолютно за всички лишени от свобода, но след като бъде ограничен съгласно този Заповед на едните, които сме в Затвора - Пазарджик или ако се установи на другите са допуснали привилегии, са разрешили друг вид вещ, който не е разрешен съгласно Заповед на Министъра на Правосъдието, който е издал списък на разрешените вещи, то тогава вече е нарушение на т. 3 от ТР № 14/1992 г. по описа на КС на РБ се счита непряка дискриминация. В този смисъл моля да се обърне внимание. Непряката дискриминация фигурира в т. 3 от ТР № 14/1992 г. по описа на КС на РБ. Много добре е тълкувано решението.

Юрк Р. /дуплика/: – Уважаеми съдии, относно претенцията на лишения от свобода за допускането в някои Затвори вещите МПЗ плеър. Това е нарушение и че от там самите лишени от свобода са черпили права от неправомерно поведение на други лишени от свобода, на които е допускано това нарушение. Затворническата администрация е била уведомена и служителите са понесли съответно наказание.

Съдът счете делото за разяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИКЛЮЧВА устните състезания.

СЪОБЩАВА на страните, че ще обяви решението си в срок до 02.12.2022 год.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 11:22 часа.

Председател: _____

Секретар: _____